

melig rigtigt, men det er, som sagt, mindre væsentligt, og jeg skal ikke opholde mig videre derved.

Hvad jeg særlig vil sige et Par Ord om, er det, at Finansministeren var vis paa, at hvad jeg her havde sagt, var ikke Folketingets Mening, det kunde umulig være Folketingets Mening, det var ikke Folketingets Flertals Stilling. Jeg skal sige her, som jeg ikke sjældent plejer at sige, at jeg ikke har noget Mandat til at tale paa Folketingets Flertals Vegne, men jeg tror alligevel, at jeg ved adskillig bedre Besked med Folketingets Flertals Stilling end den ærede Finansminister; men jeg har, som sagt, hverken i dette eller i andre Tilfælde noget Mandat til at udtale mig om Folketingets Flertals Stilling. Den ærede Finansminister sluttede sig til denne Stilling derigennem, at man havde behandlet de to Skattelove og Toldloven og ladet den fjerde om Brændevinsskatten ligge, man havde samtidig talt om Kompensation, og det skulde betyde, at man nok med Tiden vilde gaa ind paa den fjerde. Dersom, sagde den ærede Minister, Folketinget i 1897 havde vedtaget de tre Skattelove og nægtet den fjerde, havde det betydet en Standsning af det hele, og saa havde man standset det hele den Gang. I denne Retning udtalte den ærede Minister sig. Jeg vil hertil sige, at der foreligger intet som helst fra Folketingets Flertals Side eller i dets Betænkning, som giver den ærede Minister Ret til at slutte saaledes. Hvad Flertallet siger i sin Betænkning, og hvad ogsaa den ærede Minister læste op, det er det samme, som jeg har sagt saa tidt i denne Sag, at vi ere villige til at gaa med til Kompensation for den væsentligste Del af Nedgangen paa Toldsatserne, naar dette Spørgsmaal en Gang kommer til at foreligge, men det foreligger aldeles ikke, saa længe der ikke er Udsigt til at opnaa nogen Enighed om Toldtariffen i det hele taget. Den ærede Finansminister vilde slutte af disse Udtalelser, at derigennem er altsaa udtrykt Beredvillighed til at gaa ind paa Brændevinsskatten, men hvorfra i al Verden kan den ærede Finansminister slutte saaledes? Det forstaar jeg ikke. Der er jo forskellige Maader, hvorpaa man kan kompensere. Man kunde kompensere paa selve Toldloven, det er ikke udelukket; man kunde blive enig om en vis Nedgang — og vi vare jo for saa vidt enige med den forrige Finansminister, som han for sit Vedkommende vilde gaa ind paa en Nedgang af 1½ Mill. — man kunde blive enig om en

vis Nedgang paa Toldloven i det hele og kompensere Resten, flytte om paa forskellige Værdier, det kunde jo ogsaa lade sig gøre. Videre kunde man ogsaa kompensere ved et Tillæg paa Indkomstskatten. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at det har jeg og mine Meningsfæller foreslaaet i Toldkommissionen, vi have foreslaaet en Kompensation af 3 Mill. Kr. paa Indkomstskatten, og noget lignende var jo ikke umuligt i Fremtiden, det var jo ikke saa helt galt, om man forhøjede Indkomstskatten fra 1¼ til 2 pCt. for at kompensere noget af Nedgangen paa Toldsatserne. Jeg nævner det, ikke fordi jeg vil stille Forslag i dette Øjeblik, eller fordi jeg vil sige, at det er den Vej, vi absolut skulle gaa, men kun for at vise, at der er forskellige andre Muligheder. Det, at vi overhovedet ere villige til at kompensere en Del af Nedgangen, betyder paa ingen Maade, at vi have sagt, at vi ville være med til en forhøjet Brændevinsskat. Den højtærede Finansminister har ingen som helst Ret til deraf at slutte noget om Folketingets Stilling i saa Henseende.

Der var en Bemærkning til, som fremkom fra den højtærede Minister, eller rettere flere sammenhængende Bemærkninger, som jeg oprigtig beklager; jeg beklager, at den Slags Ytringer kunne lyde fra Ministerbordet. Den højtærede Finansminister vilde imødegaa min Paastand om, at Skatten ikke i særlig Grad staar i Forhold til Skatteevnen. Jeg tror, at hvad jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, er saa temmelig selvindlysende, nemlig, at det er den mindre bemidlede Befolkning, der bruger Brændevin, hvorimod den mere bemidlede bruger Vin. Det er en soleklar Ting, som ikke kan modsiges, at Skatten paa Brændevin væsentlig falder paa de store, brede Lag af Befolkningen, saa den kan ikke siges at staa i Forhold til Skatteevnen; den Ting skal jeg lade ligge, da det er saa selvindlysende rigtigt, hvad jeg har sagt derom. Men saa kom den højtærede Finansminister med adskillige Ytringer, som jeg maa beklage; han talte om gode og mindre gode, og jeg fik det Indtryk, som om han med de mindre gode mente dem, der drak Brændevin, og med de gode dem, der ikke drak den. Jeg vilde nødig have, at man skulde drage Skel paa den Vis, og det undrer mig i det hele taget, at sligt kan udtales fra Ministerbordet. Jeg hører til dem, der sjældent drikker Brændevin, men jeg tror ikke, jeg derfor tør sige, at jeg er bedre end andre Mennesker, og omvendt er der mange Mennesker, der have vænnet sig til at drikke